

spredte Bemærkninger. Den ærede Folketingsmand for Randers Amt (K. Kristiansen) fremdrog ogsaa Forholdet om Soldaternes Rejser, idet han mente, at Soldaterne burde rejse frit paa Jernbaner og Postdampskibe. Hvad Rejser ved Indkaldelser og Hjemsendelser angaar, er det noget, der ikke vedkommer mig, det sorterer jo under Justitsministeriet, hvor desværre det hele Udskrivningsvæsen ligger. Tilbage staar der kun Rejserne ved de store Højtider. Der mente den ærede Folketingsmand, at man saa nemt kunde give Soldaterne Fribillet. Men jeg tror, at naar jeg henvendte mig til min ærede Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, vilde han sige: Det vil jeg saa mænd ikke have noget med at gøre, se De at faa en Bevilling til det, Jernbanerne betale sig daarlige nok i Forvejen. Men naar jeg skulde tænke paa at søge en saadan Bevilling, maa jeg dog sige, at her er mange Ting at tage Hensyn til. For det første er der ikke fjerneste Grund til at fritage dem, der kunne betale, for at betale, og for det andet forekommer det mig at være en ganske overflødig Foranstaltning at indrette Fribilletter for Folk, der kun have et mindre Stykke Vej hjem, og det er dog de allerfleste. Det er jo kun et ringere Antal, for hvem det gælder, som den ærede Folketingsmand fremhævede, at de have en meget betydelig Vej til deres Hjemstavn. Dem kunde ogsaa jeg have Lyst til at hjælpe, og jeg skal forbeholde mig at forhandle med Finansudvalget om denne Sag. Men jeg vil dog straks over for Tinget gøre gældende, at Sagen ikke er saa ganske simpel. Det er nemlig vanskeligt at angive, hvor Grænsen skal være, hvem der skal have fri Rejse og hvem ikke, og man skulde dog nødig indføre noget, som gav Anledning til Misforståelse. Nej, saa vilde det være langt nemmere og mere tiltalende, hvis man kunde følge det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (P. Andersen), gennemgaaende at forhøje Lønningerne. Denne Sag er i Fjor bleven debatteret saa grundigt ikke blot her i Salen, men ogsaa i Finansudvalget, at jeg ikke finder Anledning til at komme nærmere ind paa den nu. Jeg skal kun udtale, at jeg bevarer den samme Sympathi for Sagen i Almindelighed, som jeg havde i Fjor, men at jeg tvivler paa, om Øjeblikket er kommet. Det var ikke ubetydelige Arbejder og Undersøgelser, vi gjorde i Fjor bl. a. i Retning af Værneskatten. Men naar den ærede Folketingsmand anførte det som en Fordel, at det

gik saa nemt med et Pennestrøg, maa jeg sige, at jeg kender desværre, hvor nemt det gaar med Pennestrøg paa Krigsministeriets Budget. Det gaar Pokkers nemt at strege en Bevilling ud, men det er meget vanskeligt at faa en Bevilling forøget. Derhos maa jeg sige, at det at faa en Lov igennem, naar alle ere enige om den, det gaar ogsaa overordentlig let, og i hvert Fald tror jeg, at vi alle kunne være enige om, at det, som det gælder om for os her, det er at være retfærdige og hjælpe dem først, som trænge mest, og i denne Sammenhæng vil jeg udhæve vore Underofficerer, om hvis Lønningsforbedring jeg i den nærmeste Fremtid vil tillade mig at fremlægge et Lovforslag.

Da jeg har Ordet, føler jeg Trang til at henvende en Bemærkning til den ærede Folketingsmand for Ringkøbing (J. C. Christensen). Han kom i det første Møde ind paa en almindelig Betragtning af Forsvarsagen. Jeg skal ikke følge ham deri; det har altid været mit Ønske, at man saa lidt som muligt politisk kom ind paa Forsvarsagen, og jeg har saa meget mindre Grund til det, som de Ting, jeg kunde ønske at bemærke, allerede ere bleve udtalte her i Salen. Men der er dog en Ting, om hvilken jeg ikke kan lade være at gøre en Bemærkning. Den ærede Folketingsmand bebrejdede mig, at jeg til Trods for, at jeg ikke var tilfreds med Krigsministeriets Budget i Fjor, dog endnu er Krigsminister. Jeg vil dertil svare den ærede Folketingsmand med et Spørgsmaal. Vilde det for Forsvarssagens og Hærens Interesser have været bedre, om der havde siddet en anden Krigsminister? Og jeg vil sige til den ærede Folketingsmand, at den Maade, hvorpaa jeg har haft den Ære at forhandle med ham, og jeg kan sige med alle Medlemmer af Tingene, har ikke givet mig den Anskuelse.

Th. Larsen: Jeg har det foregaaende Aar omtalt en Bevilling paa Undervisningsvæsenets Budget til vore Realskoler. Naar jeg atter omtaler denne Bevilling, er det dog ikke alene, fordi den vedrører lokale Interesser i min Valgkreds. Jeg skal heller ikke komme vidtløftigt ind paa Spørgsmaalet, da det er alle ærede Medlemmer bekendt, hvordan Forholdet er, at der en Gang i sin Tid, i 1892, saa vidt jeg husker, blev uddelt en Sum som Tilskud til de da oprettede Realskoler. Imidlertid er der i Tidens Løb senere blevet oprettet en hel Mængde Realskoler, hvoraf endogsaa enkelte ere voksende dem ganske over Hovedet, som